

பாட்டியல் இலக்கணங்களில் இறைநம்பிக்கையும் மொழிக்கொள்கையும்
கோ. லட்சுமிதேவி அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி- 630003, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Faith in God and Language Policy in Tamil Pattiya Grammar

G. Lakshmidevi a, *

^a Department of Tamil, Alagappa University, Karaikudi- 630003, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:
lakshmidavigraj@gmail.com

Received: 04-01-2021
Revised: 14-04-2021
Accepted: 17-04-2021
Published: 30-04-2021

ABSTRACT

Tamil devotional literature is composed as pathigangal and prabandangal. Most of the prabanda literature depends on Sitrilakiya Varieties. Pattiya Grammar discusses about combining baithi and language god is portrayed as hero in such literatures. Devotional literature emphasize to get rid of worldly illusions and the ways to attain god. Paattiyal Grammar says certain conventions should be followed while writing hymns on God. This paper researches on the Paatiya Grammar which has recorded that bakthi religious principles is formed on the basics of faith in God.

Keywords: Pattiya Grammar, Sitrilakiya Varieties, Bakthi, Devotional literature.

முன்னுரை

தமிழில் பக்தி இலக்கியங்கள் பதினாண்டுகளாகவும் பிரபந்தங்களாகவும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அதில் பிரபந்த இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் கூறும் நூல்களே பாட்டியல் இலக்கணங்கள் ஆகும். பிரபந்த இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் சிற்றிலக்கிய வகைகளைச் சார்ந்தவைகளாக உள்ளதால் அதில் இறைவனைக் கதாநாயகனாகக் கொண்டு இயற்றப்படும் சிற்றிலக்கியங்கள் பக்தியையும் மொழியையும் இணைத்துக் கூறுவேண்டும் என்பதாகக் கூறுகிறது பாட்டியல் இலக்கணங்கள். உலக மாயைகளிலிருந்து விடுபட்டு இறைவனை அடையும் நெறிகளையே பக்தி இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால் பாட்டியல் இலக்கணங்கள் பக்தி நெறியைப் பற்றிக் கூறும்போது, இறைவனைக் குறித்துப் பாடும் பாடல்களைச் சில நெறிமுறைகளாகியக் கொள்கைகளைக் கொண்டு படைக்கப்பட வேண்டும் என்கிறது. அவ்வகையில் பாட்டியல் இலக்கணங்கள் பக்திக்கான மொழிக் கொள்கைகளை இறைநம்பிக்கையின் அடிப்படையில் பதிவு செய்திருக்கிற தன்மைகளைக் குறித்து ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

பக்தியின் மொழி

பக்தியை வெளிப்படுத்த மொழி ஒரு தடையில்லை. எம்மொழியிலும் பக்தியை வெளிப்படுத்தலாம். ஆனால் மொழிக்கென்று சில கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. இலக்கண விதிகள் மொழிக்கான எல்லைகளை வரையறைச் செய்கின்றன. மொழியின் இயங்கு தளங்களை வடிவமைத்துக் கொடுப்பனவாக இலக்கணங்கள் உள்ளன. ஆகவே பக்தியின் மொழி இலக்கண ஆளுகைக்குள்ளே இயங்கும் இயக்கமாகத் தன் இயக்கத்தை நிலைநிறுத்தி இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இத்தகைய

அடிப்படையில் பாட்டியல் இலக்கணங்களும் பக்தியின் மொழி எவ்வாறு இயங்கவேண்டுமென்பதை வரையறைச் செய்துள்ளன. அவற்றைப் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்தலாம்.

இறைவன் படைத்த எழுத்துக்களும் மொழிக்கொள்கையும்

தமிழ் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் எழுத்துக்களின் பிறப்புப் பற்றிக் கூறுகையில், எழுத்துக்கள் பிறக்கும் ஒலியறுப்புக்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. உடலிலுள்ள உறுப்புக்களின் முயற்சியால் அதன் துணைக்கொண்டு எழுத்துக்கள் பிறப்பதாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. ஆனால் பன்னிரு பாட்டியல் தமிழ் எழுத்துக்களை இறைவன் படைத்ததாகக் கூறுகின்றது. சிவன், பிரம்மன், சந்திரன், வருணன் ஆகிய நான்கு கடவுளர்கள் சில தமிழ் எழுத்துக்களைப் படைத்து நால்வருணத்தாரிடம் கொடுத்ததாகக் கூறுகின்றது.

“சிறப்புடை யெழுத்தின் பிறப்பினிதுரைப்பின்

முந்நான் குயிரு முதல்வன் படைத்தனன்” (Govindharasa mudhaliyar, 2013)

என்று பன்னிரு பாட்டியலில் ஒரு சூத்திரம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது (Govindharasa mudhaliyar, 2013). இவ்வுலகைக் காக்கும் முதல்வனாகிய சிவபெருமான் உயிர் எழுத்துக்கள் பன்னிரண்டையும் படைத்தார் என்பது இதன் பொருளாகும். மேலும்,

“நல்லுயிர்ப் பகுதி நான்முகன் படைத்தனன்” (Govindharasa mudhaliyar, 2013)

“கண்ணுத றிருமால் கதிர்வேன் முருகன்

நிதிக்கோன் கூற்றுவ னெடுநீர் வருண

னென்னுங் கடவுள ரிரண்டிரண் டாக

மன்னிய வொற்று வகைவேறு படைத்தனர்” (Govindharasa mudhaliyar, 2013)

“ஒன்பது தேவரும் உடம்பு படைத்தனர்” (Govindharasa mudhaliyar, 2013)

என்கிறது வெண்பாப்பாட்டியல். திருமால், முருகன், இந்திரன், சந்திரன், நிதிக்கோன், வருணன், கூற்றுவன் ஆகியோர் இரண்டிரண்டெழுத்துக்களாகப் படைத்தனர் என்பதாகப் பன்னிரு பாட்டியல் கூறுகின்றது. இச்செய்திகள் பொய்கையார் மற்றும் பரணர் பாடல்களில் காணப்படுகிறது.

பக்திப்பாடல்கள் மக்களுக்கு அறக்கருத்துக்களைக் கூறுவதால் மற்ற இலக்கிய வகைகளைவிட பக்தி இலக்கியங்கள் மக்கள் பெரிதும் போற்றும் இலக்கியமாகவும் வரவேற்கும் இலக்கியமாகவும் திகழ்ந்திருக்கின்றன. எனவே பக்தி இலக்கியத்தில் கூறப்படும் செய்திகள் மக்களிடையே விரைவாகச் சென்று சேர்ந்திருக்கிறது. சாதிப்பாகுபாடு ஆழமாக வேரூன்றியிருந்த அக்காலத்தில், இறைவன் தோற்றுவித்தவையே சாதிகளும் மொழியிலுள்ள எழுத்துக்களும் என்று மிக வெளிப்படையாகப் பதிவு செய்துள்ளது பன்னிருபாட்டியல். இதையே நவநீதப் பாட்டியல்,

“விதியவன் முந்நான் குயிர்தரச் செய்ய விரிசடைமேல்

நதியவன் நாரணன் சேயிந் திரன்ஞாலஞ் சூழவரும்

கதியவன் சோமன் தருமன் வருணன் கனகநிதிப்

பதியவ னென்றிவர் மூவா றுடம்பும் படைத்தனரே”

என்கிறது (Navaneetha Nadanar, 2002). இச்சூத்திரத்திற்கு உரைவகுத்தவிடத்து இரா.கண்ணன், “ஒன்பது கடவுளர் பெயரை வரிசையாகக் கூறியுள்ளமையால், நெடுங்கணக்கில் உள்ள மெய்யெழுத்துக்களின் வரிசை முறைப்படி முறையே அத்தேவர்கள் இரண்டிரண்டு எழுத்துக்களாகப் படைத்தனர் எனக் கொள்க. சிவன் - க், ங், திருமால் - ச், ஞ், முருகன் - ட், ண், இந்திரன் - த், ந், கதிர்வன் - ப், ம், சந்திரன் - ய், ர், நமன் - ல், வ், வருணன் - ழ், ள், குபேரன் - ற், ன் ஒவ்வோர் எழுத்தும்

அவ்வெழுத்தைப் படைத்த கடவுளின் அம்சம் நிறைந்ததாகக் கொள்ளப்படும் என்க என்கிறார் (Gunaveera Pandithar, 2013).

மக்கள் பெரிதும் போற்றும் நெறி பக்தி நெறியாகும். கடவுட் கொள்கையே மக்கள் வாழ்வில் அறத்தையும், வாழ்வியல் நெறிகளையும் வகுத்துக் கூறும் சூத்திரங்களாகத் திகழ்கின்றது. ஆகவே கற்றறிந்தச் சான்றோர்கள் சமுதாயத்தில் மாற்றம் ஏற்பட நினைக்கின், அம்மாற்றங்களுக்கு வலுசேர்க்கும் நம்பிக்கைகளை நூல்கள் மூலமாக உணர்த்தலாயினர். பாட்டியல் இலக்கணங்கள் இத்தகைய பின்னணியில் இயற்றப்பட்டுள்ளமை இதன் மூலம் புலனாகின்றது. பாட்டியல் இலக்கணங்கள் மொழியிலுள்ள எழுத்துக்களைக் கடவுளர்கள் படைத்ததாகக் கூறி அதை நால்வருண சமுகத்தாருக்கு உரிய மொழிக் கொள்கையாக இலக்கணம் வகுத்துள்ளது. மொழிக்கட்டுப்பாடுகளாகிய இலக்கணங்களைக் கடவுளே வகுத்துக் கொடுத்ததாகப் பாட்டியல் இலக்கணங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. மக்களின் கடவுள் நம்பிக்கையின் உண்மைத் தன்மையை ஆதாரமாகக் கொண்டு பாட்டியல் இலக்கணவாசிரியர்கள் செயல்பட்டுள்ளமை இதன் மூலம் தெளிவாகின்றது. பாட்டியல் காலச் சமுகத்தில் இருந்த வருணப்பாடுகளும் இதன் மையமாகச் செயல்பட்டுள்ளமையும் இத்தகையப் பதிவுகளுக்கு முக்கியக் காரணம் ஆகும்.

அங்கமாலை, பாதாதிகேசம், கேசாதிபாதம் - கலிவெண்பா

இறைவனைப் பற்றிய பக்தி இலக்கியங்களில், இறைவனின் அங்கங்களைப் பாடும்போது விருத்தத்திலும், பாதாதிகேசம், கேசாதிபாதம் வருணனையின்போது கலிவெண்பாவிலும் பாடவேண்டும் என்கிறது வெண்பாப்பாட்டியல்.

“நிறுத்த வெளிவிருத்த நீடுறுப்பில் வந்தால்

குறித்தங்க மாலையாக் கொள்க - உறுப்பமைந்த

பாதாதி கேசமுங் கேசாதி பாதமுடா

ஓதுங் கலிவெண்பா வொன்று”

என்ற வரிகள் மூலம் இதனையறியலாம் (Gunaveera Pandithar, 2013). இறைவனைப் பற்றிய வருணனைப் பாடல்கள் அனைத்தும் சிற்றிலக்கியங்களாகப் படைக்கப்பெறின் இத்தகைய மொழிக்கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்கிறது இந்நூல். நவநீதப்பாட்டியலும் இதே செய்தியைப் பதிவு செய்துள்ளது.

“கடிதலில் லாக்கலி வெண்பாப் பகரும் அவயவங்கள்

முடிவது கேசமக் கேச முதலடி ஈரும் வந்தாற்

படிதிகழ் பாதாதி கேசமுங் கேசாதி பாதமுமாம்

மடிதலில் வெண்பா விருத்தம் பலவங்க மாலையென்னே” (Navaneetha Nadanar, 2002)

என்கிறது நவநீதப்பாட்டியல்.

“- - - - - கலிவெண் பாவால்

பாதாதி கேசம்கே சாதி பாதம்

மகிழஉரைத் திடல்அந்தப் பேராம் அந்த

வகைஉரைக்கின் வெளிவிருத்தத்து அங்க மாலை”

என்ற வரிகள் மூலம் சிதம்பரப் பாட்டியல் என்ற பாட்டியல் இலக்கணநூலும் பாதாதிகேசம், கேசாதிபாதம் பற்றிய பாடல்களைக் கலிவெண்பாவால் இயற்றவேண்டும் என்கிறது (Paranjothiyar, 2013). பிரபந்த தீபம் என்ற இலக்கண நூலும் பாதாதி கேசம் பற்றிக் கூறும்போது,

“பாதாதி கேசமே கலிவெண்பாவால்
அடிமுதல் முடிவரை அலங்கரித்து அறைதலே”
என்றும், கேசாதி பாதம் பற்றிக் கூறும்போது,
“கேசாதி பாதமே கலிவெண்பாவால்
முடிமுதல் அடிவரை மொழிவர் நாவலரே”

என்றும் கூறுகின்றது (Subramaniyan, 2013). அடிமுதல் முடிவரை பாட்டுடைத் தலைவனை அலங்கரித்துக் கூறும் பாதாதிகேச வருணனையைக் கலிவெண்பாவிலும், முடிமுதல் அடிவரை இறைவனைப் பற்றிப் பாடுதலைக் கலிவெண்பாவிலும் பாடவேண்டும் என்கிறது பிரபந்த தீபம். பாதாதி கேசாதி வருணனைகள் பாடுதற்கான செய்யுளியற்றும் மொழிக் கொள்கைகள், பாட்டியல் நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் ஒரே தன்மையுடையதாகவே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கால அடிப்படையில் முதலில் இயற்றப்பட்ட பாட்டியல் இலக்கணம் மொழிக்கு எத்தகைய கொள்கைகளை வகுத்துள்ளதோ அதே மொழிக் கொள்கையையே பின் தோன்றிய பாட்டியல் நூல்கள் அனைத்தும் பின்பற்றியிருக்கின்றமையை இதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

செய்யுளியற்றுதலில் பாதாதி, கேசாதி பாடுதற்குரிய உறுப்புகளும் மொழிக்கொள்கையும்

பக்தி இலக்கியங்களில் பாதாதி கேசாதி இலக்கிய வகைகளில் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய இறைவனையோ (ஆண் தெய்வம், பெண் தெய்வம்), தலைவனையோ அல்லது தலைவியையோ பற்றிச் செய்யுள் இயற்றும்போது பின்வரும் உடல் உறுப்புக்களை வருணித்துச் செய்யுள் இயற்ற வேண்டும் என்கிறது நவநீதப் பாட்டியல்.

“அகங்கா லுகிர்வீரன் மீகால் பரடு கணைமுழந்தாள்
மிகுங்கா னிதம்பமு முந்தியுதர மரை முலையும்
நகஞ்சார் விரலங்கை முன்கைதோள் கண்டம் முகம் நகைவாய்
நகுங்கா திதழ்மூக்குக் கண்புரு வம்நெற்றி தாழ்குழலே”

என்ற சூத்திரம் உள்ளங்கால், கால்விரல் நகம், கால்விரல், மேல்கால், பாதம், கணைக்கால், முழங்கால், தொடை, அல்குல், கொப்பூழ், வயிறு, இடை, முலை, கைவிரல் நகம், கைவிரல், உள்ளங்கை, முன்கை, தோள், கண்டம், முகம், முறுவல், வாய், காது, உதடுகள், மூக்கு, கண், புருவம், நுதல், குழல் ஆகிய உடல் உறுப்புக்கள் செய்யுளியற்றுதலில் பாதாதி கேசாதி பாடுதற்குரிய உறுப்புகள் ஆகும் என்று செய்யுள் இயற்றுதற்கான மொழிக்கொள்கையை வகுத்திருக்கிறது நவநீதப்பாட்டியல்.

நால்வருணத்தாரின் பக்திப் படைப்புகள்

பாட்டியல் இலக்கணங்கள் நான்கு வருணத்தார்களின் சமூக மொழியைப்பற்றி விளக்குவனவாக உள்ளன. இந்நான்கு வருணத்தார்களும் இலக்கியங்களைப் படைப்பவர்களாக அக்காலத்தில் விளங்கியிருக்கின்றனர். ஆனால் தமிழிலுள்ள எழுத்துக்களை அவ்வருணத்தாருக்கு உரியனவாகச் சிலவற்றை பாகுபடுத்திப் பாட்டியல் இலக்கணங்கள் கூறுகின்றன. இந்திரகாளியம் என்ற பாட்டியல் இலக்கண நூல்,

“மக்கட் சாதி நான்கிற்கும் வகுத்த
தத்தஞ் சாதி எழுத்தே அவரவர்க்கு

வைத்துமுன் எடுப்பின் அதுமாண் புடைத்தே

மயங்கினும் வரையார் பயன்பட வரினே”

இவ்வரிகள் மூலம் தமிழ் எழுத்துக்களைச் 'சாதி' என்ற கட்டமைப்புக்குள் புகுத்தி இயங்கவைக்கும் முகமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது (Navaneetha Nadanar, 2002). ஆகவே இவ்வருணத்தார்கள் படைக்கும் பக்தி இலக்கியங்கள் அவ்வெழுத்துக்களை முதலில் கொண்டே தொடங்க வேண்டும் என்கிறது இந்திரகாளியம் (Indira Kaaliyar, 2013). மேலும் எந்தெந்த வருணத்தார் எந்தெந்த எழுத்துக்களைப் பாடலின் முதலாகக் கொண்டு தொடங்க வேண்டுமென்ற விரிவான கருத்துக்கள் பாட்டியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. தமிழ் மொழியையும் மொழியிலுள்ள எழுத்துக்களையும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியதானதொரு பாவனையைப் பாட்டியல் நூல்கள் ஏற்படுத்துகின்றன.

முடிவுரை

தமிழ்ப் பாட்டியல் இலக்கணங்கள் இறைவனோடு தமிழ் மொழியையும் இணைத்து கூறுவதிலிருந்து, மொழிக்கு உயர்ந்த இடத்தைக் கொடுக்கும் சமூகம் இருந்திருக்கின்றமைப் புலனாகின்றது. இறைபக்தியை அடைய தேவைப்படும் மொழியில் சிலவிதிமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஈசன் பன்னிரு உயிரெழுத்துக்களையும், திருமால் - ச், ஞ், முருகன் - ட், ண், இந்திரன் - த், ந், கதிரவன் - ப், ம், சந்திரன் - ய், ர், நமன் - ல், வ், வருணன் - ழ், ள், குபேரன் - ற், ன் போன்ற எழுத்துக்களையும் படைத்ததாக அக்காலச் சமூகத்தில் ஒருநம்பிக்கையைத் தோற்றுவிப்பதுபோல் பாட்டியல் இலக்கணங்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. சாதி, மொழி ஆகிய இரண்டும் இறைநம்பிக்கையின் மூலம் கற்றறிந்த அறிஞர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இறைக்கொள்கை நான்கு வருணங்களின் அடிப்படையிலும், அந்நான்கு வருணங்களின் அடிப்படையில் மொழிக்கொள்கையும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. பாட்டியல் நூல்கள் அனைத்தும் மொழிக் கொள்கைகளை வகுப்பதில் ஒரே தன்மையுடைய விதிமுறைகளையே பின்பற்றியிருக்கின்றன. அதன் மூலம் மொழிக்கான இலக்கண விதிகள் மொழியியலாளர்களிடையே தக்கவைப்பதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் மொழியும், எழுத்துக்களும், மொழிக் கொள்கைகளாகச் செயல்படும் இலக்கண விதிகளும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியதானத் தோரணையைப் பாட்டியல் இலக்கணங்கள் ஏற்படுத்தியுள்ளன.

References

- Govindharasa mudhaliyar, K.R, (Subramaniyan.S.v.), (2013) Panniru Paattiyal, Meyyappan pathipagam, Revised Third Edition, India.
- Gunaveera Pandithar, (Subramaniyan.S.v.), (2013) Venbaa Paattiyal, Meyyappan pathipagam, Revised Third Edition, India.
- Indira Kaaliyar, (Subramaniyan.S.v.), (2013) Indira Kaaliyam, Meyyappan pathipagam, Revised Third Edition, India.
- Navaneetha Nadanar, (Kannan,R), (2002) Navaneetha Paattiyal, Appar Pathipagam, First Edition, India
- Paranjothiyar, (Subramaniyan.S.v.), (2013) Chidambara Paattiyal, Meyyappan pathipagam, Revised Third Edition, India.
- Subramaniyan, S.v., (2013) Prabandha Deepam, Meyyappan pathipagam, Revised Third Edition, 2013.
- Subramaniyan, S.v., (2013) Thamizh Illakkana Noolgal, Meyyappan pathipagam, Revised Third Edition, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License